

Areopagos

Perspektiver på et navneskifte

KNUD JØRGENSEN *

Den Nordiske Kristne Buddhistmisjon har skiftet navn. «Buddhistmisjonen» er blitt «Areopagos». For der, på klippen i Aten, finner vi et forbilde for misjon og vårt møte med andres tro. Les beretningen: Apg 17,16-34.

«Det er jo han som gir alle liv og ånde og alle ting»

Vårt utgangspunkt er det fellesmenneskelige, at vi er skapt i Guds bilde og er av hans slekt, at verden er hans – at vi har det til felles at vi alle famler etter Gud og søker etter en større virkelighet. I en forstand blir alle religioner dermed å betrakte som uttrykk for menneskehetens uavsluttede pilegrimsferd. I det lys understreker Paulus' tale på Areopagos at *misjon er forkynnelsen av Guds nærvær i verden*. Det er ikke vi som kommer med Gud. Det er vi som vitner om at Han ikke er en ukjent Gud, men en personlig Gud som taler til mennesker, søker mennesker og kaller oss ved navn. Denne Gud er det som har gitt seg til kjenne på en ny og overraskende måte i Jesus Kristus. Slik ser vi det som *vårt kall å bidra til å tyde Guds nærvær og forkynne hans forsonende gjerning i Kristus. Den usynlige Gud har vist oss sitt ansikt – i Jesus Kristus, et menneske av kjøtt og blod, født i en stall, død på et kors, oppstått fra de døde.*

Ham skal vi alle møte som dommeren ved de dødes oppstandelse.

Den mangfoldige verden

Også vi lever – som atenerne - i *en multikulturell og multireligiøs virkelighet*, enten vi arbeider i Østen eller i Skandinavia – en virkelighet hvor vi plukker fra ulike fat og systemer og mikser vår egen tro. Samtidig kan en ekte mangfoldighet være en utfordring til en globalisering der de sterke tar stemme og identitet fra de svake. I alle fall bringer den med seg *nye betingelser for misjonsvirksomhet i et nytt årtusen*. Dette handler om å formidle evangeliet på en meningsfull måte (kontekstualisering), og det handler om at en ny misjonsepoke vil bli formet av de nye kirkers tro og vitalitet. Som organisasjon ønsker vi selv å være multikulturelle i form og innhold.

Samtale og dialog

«Han talte i synagogen med jødene...og med dem han hver dag traff på torget.»

I en verden og hverdag der man søker etter sannhet hører *samtale og dialog* hjemme. Vi utfordres til å leve midt i verden, som troverdige vitner både i dagligdags dialog og i samtaler om teologi, filosofi og religiøs erfaring. Og vi utfordres til å gi vårt vitnesbyrd munn og mæle i et språk og et uttrykk som folk forstår inn i sin egen kultur og sitt eget verdensbilde. Dialog blir dermed en måte å leve på.

«For vi er hans slekt»

I arbeidet med å viderebringe evangeliet til religiøst søkende mennesker er vi opptatt av *tilknytning og kontinuitet*. Vi knytter til ved tidens filosofi og ønsker å samtale om menneskers eksistensielle spørsmål. På vår tids alter for en ukjent Gud ser vi en lengsel og søken etter den ene Gud. Vi ønsker å se vårt vitnesbyrd som noe som ofte ligger i forlengelsen av våre samtalepartners tankegang. Verken de eller vi er utenfor Gud.

Blant nysgjerrige: fortelle og høre siste nytt

Areopagos er en møteplass for filosofer, vismenn og religiøst nysgjerrige - et sted med mennesker på vei og i samtale. En møteplass der folk kan samtale om livssyn, verdier og tro, der man kan være åpne for hverandre og lære av hverandre.

«Jeg ser at dere på alle måter er svært religiøse»

Men også et sted som avspeiler den religiøse og åndelige lengsel – «full av avgudsbilder» og store og små alter på torg og i hjem, preget av et vrimplende mangfold av gamle greske guder og ny religiøsitet, en filosofisk mangfoldighet av sannhetssøken og spørsmål, en lengsel etter opplevelse og identitet i mysterier og kult.

«For en ukjent Gud»

Og derfor også, midt i overtroen og mangfoldet, *en usikkerhet på hvor Gud er å finne* blant de gamle og nye lengsler og drømmer. Den gang og i dag er det noen som bygger alter for en ukjent Gud – en skjult, usynlig Gud som hadde i seg den fylde man lengtet etter. Religiøsitet er tvetydig, ofte mangetydig. Den gjør blind og seende, den skaper og ødelegger, den kan forherde eller gjøre oss mottakelige. Slik kan et alter for den ukjente uttrykke en lengsel etter noe dypere og sannere.

«...at de må vende om»

Men å vitne om troen i en slik mangfoldig verden betyr også *motsigelse og konfrontasjon*. Avgudene utfordres, mennesker kalles til omvendelse og til en radikal forvandling av tenkning og livsstil, for også i dag befaler Gud alle mennesker hvor de enn er, at de må vende om. Bakgrunn og grunnlag for denne velsignede motsigelse er at Herren er oppstått og at Gud skal dømme verden med rettferdighet.

«...han forkynte evangeliet om Jesus og oppstandelsen»

Kristus-vitnesbyrdet om det vi har sett, hørt og erfart står i sentrum når vi gir videre evangeliet til søkende mennesker. Samtidig skal det hos oss være rom for inspirasjon og ny erfaring, selvkritikk og nytenkning.

Tjenere og disipler

Vi ønsker å være *tjenere og disipler* som lytter og lærer – fordi vi ønsker å bære byrder med andre og fordi vi ser på studiet av og erfaringer fra det religiøse og filosofiske livet som grunnlaget for samtale. Vi vil legge vekt på alt som bidrar til å forstå religion og filosofi, de nye religiøse bevegelser og tidens åndelige lengsel.

Og når vi som Paulus kaller til omvendelse og et nytt liv i troen på Jesus Kristus, handler dette om *et kall til både oss selv og andre*:

Å leve dialogisk betyr for oss at vi øver oss i bønn og meditasjon, og at vi lever etter vår bestemmelse i en kjærlighetsrelasjon til Gud og vår neste og et disippelforhold til Kristus.

Paulus' tale på Areopagos handler om et møte mellom evangeliet om Jesus Kristus og verdens visdom og åndelige lengsel – et åpent og inkluderende møte hvor det både blir lyttet og avlagt vitnesbyrd, og hvor det kalles til omvendelse og til et helt nytt liv.

Paulus i Aten, Sofie. Vi snakker om hvordan kristendommen begynte å sive inn i den greskromerske verden. Som noe annet, som noe svært annerledes enn epikureisk, stoisk eller nyplatonisk filosofi. Et ankerfeste finner likevel Paulus i denne kulturen. Han peker på at en søken etter Gud ligger nedlagt i alle mennesker. Dette var ikke noe nytt for grekerne. Det nye som Paulus forkynner, er at Gud også har åpenbart seg for menneskene og virkelig kommer dem i møte. Han er altså ikke bare en «filosofisk Gud» som menneskene kan strekke seg mot med sin forstand. Ikke ligner han «et bilde av gull eller sølv eller stein» heller – den slags var det nok av både oppe på Akropolis og nede på det store torget. Men Gud «bor ikke i templer reist av menneskehen-der». Han er en personlig Gud som griper inn i historien og dør på korset for menneskenes skyld.

(Jostein Gaarder i *Sofies verden* 1991:164)

* Knud Jørgensen er direktør i Areopagos, tidligere Den Nordiske Kristne Buddhimisjon. I forbindelse med navneskiftet presenterte han en tolkning av navnet som hermed gjengis i NOTM.